

© Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Teodor Papuc în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.

© The present text and the authorisation to republish it were granted by Teodor Papuc for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées par Teodor Papuc à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

Mraović v. Croația - [30373/13](#)

Hotărârea din 14.5.2020 [Secția I]

Articolul 6

Proceduri penale

Articolul 6-1

Ședință publică

Excluderea publicului de la întregul proces cu privire la un viol pentru a proteja victima, chiar dacă aceasta a acordat interviuri în media despre caz: *nicio încălcare*

În fapt – În timpul primului său proces, reclamantul, acuzat de comiterea unui viol, a cerut desfășurarea procedurilor *in camera*. Acesta a fost achitat, însă achitarea sa a fost casată. El a dorit ca cel de-al doilea proces al său să fie desfășurat în mod public, însă a fost acceptată cererea victimei pentru desfășurarea procesului *in camera*. În timpul celui de-al doilea proces, victima a acordat mai multe interviuri ziarelor naționale cu privire la subiect, în care a fost discutată experiența dării declarațiilor în timpul procesului.

În drept – Articolul 6 § 1: Potrivit standardelor internaționale și ale Uniunii Europene aplicabile, în procedurile penale referitoare la o infracțiune atât de gravă și de intimă ca violul, excluderea publicului de la o parte sau de la toate procedurile se putea dovedi necesară, în vederea protecției vieții private a victimelor violurilor, în special a identității, a integrității personale și a demnității lor. Acest fapt se putea dovedi necesar nu doar pentru protecția vieții private a victimelor, dar și pentru protecția lor de traumele secundare și/sau de revictimizare. Cele menționate mai sus erau cruciale pentru a încuraja victimele abuzului sexual să reclame incidentele și pentru a le permite să se simtă sigure și apte să se exprime sincer în privința unor chestiuni foarte personale – adesea umilitoare sau distrugătoare pentru demnitatea lor – fără teama de curiozitatea sau de comentariile publicului. Sistemul judiciar trebuia să opereze de o manieră care nu amplifică suferința victimelor infracțiunilor sau care nu le descuraja să participe în acesta. Totuși, trebuia acordată atenția cuvenită drepturilor persoanelor acuzate, inclusiv dreptului lor la controlul publicului în privința procedurilor penale desfășurate împotriva lor.

Natura acuzațiilor și conținutul sensibil al declarațiilor pe care trebuia să le dea victima în acest caz putea și reclama o limitare a dreptului reclamantului la judecarea cauzei sale în mod public, cu atât mai mult cu cât exista o atenție semnificativă din partea media în privința acestui caz, chiar de la începerea acestuia. Motivele oferite de tribunalul districtual pentru excluderea publicului de la proces aveau o bază clară în dreptul național. Era adevărat că tribunalul districtual a aplicat prevederile relevante oarecum automat, fără a efectua o punere în balanță detaliată a dreptului reclamantului la judecarea cauzei sale în mod public cu interesele protecției vieții private a victimei, sau fără a oferi o explicație extinsă privind necesitatea excluderii publicului de la întregul proces, și nu doar de la anumite ședințe. Totuși, atunci când a verificat decizia în recurs, Curtea Supremă a conchis că acest fapt nu a condus la încălcarea vreunui drept al reclamantului în procedurile penale. Mai mult, acuzarea și apărarea au avut posibilitatea de a-și prezenta argumentele cu privire la subiect. În plus, chiar dacă dreptul la o hotărâre pronunțată în mod public era distinct de dreptul la judecarea cauzei sale în mod public ca atare, pronunțarea hotărârii tribunalului districtual cu privire la reclamant era accesibilă publicului și a fost transmisă de mai multe canale de televiziune, fapt care a contribuit la controlul public în privința administrării justiției într-un caz particular.

Caracterul specific al acestui caz constă în faptul că victima a oferit anterior interviuri ziarelor naționale, cu mai multe ocazii. Totuși, cele menționate mai sus nu scuteau statul de obligația sa

pozitivă de a-i proteja viața privată, ca și de cea de a o proteja de o revictimizare. Așa era, în primul rând, pentru că în declarațiile sale făcute pentru media, victima a controlat informațiile pe care le comunica, pe când în fața instanței acest fapt nu a fost posibil, date fiind drepturile reclamantului. Într-adevăr, chestionarea unei victime a unui viol într-o instanță este deosebit de sensibilă, de vreme ce dezvăluie, în mod inevitabil, informații despre cele mai intime aspecte ale vieții victimei. În al doilea rând, în acest caz, statul era obligat să asigure un grad mai înalt de protecție pentru victimă, dat fiind faptul că poliția i-a încălcat viața privată, publicând în mod ilegal informațiile sale personale chiar la începerea cazului.

Curtea a considerat important să evidențieze că detaliile intime ale vieții victimei unui viol puteau fi dezvăluite la orice etapă a unui proces penal împotriva presupusului făptuitor și nu doar în timpul chestionării victimei. În consecință, de vreme ce acest caz viza nevoia de a proteja integritatea și demnitatea victimei, ca și pe cea de a o proteja de stigmatizarea și de rușinea ulterioară, în viziunea Curții, închiderea doar a unei părți din proceduri nu ar fi fost suficientă pentru a-i proteja drepturile în circumstanțele particulare ale acestui caz.

În concluzie, având în vedere natura deosebit de intimă și gravitatea acuzațiilor din acest caz, care presupuneau unul din cele mai umilitoare atacuri asupra unei persoane, Curtea a fost satisfăcută că marja discreționară în care a acționat tribunalul districtual a fost compatibilă cu dreptul reclamantului la judecarea cauzei sale în mod public.

Concluzie: nicio încălcare (șase voturi la unu).

Vezi și *Y. v. Slovenia*, nr. [41107/10](#), [Nota informativă 185](#)